

- 6) Kā ir interpretējamas iepriekš minētās regulas gadījumā, ja tiek likvidētas vietējās rīcības grupas, kuras līdz attiecīgajam brīdim savu darbību ir veikušas efektīvi un atbilstoši tiesību aktiem? Kas šādā gadījumā notiek ar vietējo rīcības grupu saistībām un iegūtajām tiesībām, it īpaši ņemot vērā visu to organizāciju kopumu, kuras skar minētā likvidēšana?
- 7) Vai Padomes 2005. gada 20. septembra Regulas (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) 62. panta 2. punkts ir interpretējams tādējādi, ka par pieļaujamu un atbilstošu tiesību aktiem var tikt atzīta tiesību norma, atbilstoši kurai dalībvalsts izvirza prasību, lai vietējās rīcības grupas *Leader*, kas darbojas kā komercsabiedrības bez peļņas mērķa, viena gada laikā tiktu pārveidotas par apvienību, pamatojoties uz to, ka tikai apvienības kā sociālas organizācijas juridiskā forma var atbilstoši nodrošināt vietējo dalībnieku tīkla izveidi, ņemot vērā to, ka atbilstoši spēkā esošajām Ungārijas tiesībām komercsabiedrības pamatmērķis ir peļņas gūšana un ekonomisko interešu esamība izslēdz jaunu dalībnieku piesaistīšanu un uzņemšanu?

⁽¹⁾ Padomes 2005. gada 20. septembra Regula (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 277, 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas 2006. gada 15. decembra Regula (EK) Nr. 1974/2006, ar ko paredz sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Regulai (EK) Nr. 1698/2005 (OV L 368, 15. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 21. janvārī iesniedza Kúria (Ungārija) — Árpád Kásler un Hajnalka Káslerné Rábai/OTP Jelzálogbank Zrt.

(Lieta C-26/13)

(2013/C 156/28)

Tiesvedības valoda — ungāru

Iesniedzējtiesa

Kúria

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: Árpád Kásler un Hajnalka Káslerné Rábai

Atbildētāja: OTP Jelzálogbank Zrt.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos ⁽¹⁾ (turpmāk tekstā — “Direktīva”) 4. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka parāda, kas izriet ārvalstu valūtā izteikta aizdevuma, kas faktiski izmaksāts valūtā un kas patērētājam ir

jāatmaksā vienīgi valsts valūtā, gadījumā līguma noteikums par valūtas maiņas kursu, kas nav ticis atsevišķi apspriests, var veidot daļu no “līguma galvenā priekšmeta definīcijas”?

Ja tas tā nav, vai, pamatojoties uz Direktīvas 4. panta 2. punkta otro iestarpinājumu, ir uzskatāms, ka starpība starp [valūtas] pirkšanas un pārdošanas kursu veido atlīdzību, kuras atbilstīgums sniegtajam pakalpojumam nevar tikt vērtēts no tās negodīguma viedokļa? Vai šajā ziņā ir kāda nozīme tam, vai starp finanšu uzņēmumu un patērētāju faktiski ir noticis valūtas maiņas darījums?

- 2) Ja Direktīvas 4. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesa neatkarīgi no attiecīgās valsts tiesību normām arī var izvērtēt minētajā Direktīvas pantā paredzēto līguma noteikumu negodīgumu, ja šie noteikumi nav formulēti vienkāršā, skaidri saprotamā valodā — vai šī iepriekš minētā prasība ir jāsaprot tādējādi, ka līguma noteikumiem pašiem par sevi ir jābūt patērētājam vienkārši un skaidri saprotamiem no gramatiskā viedokļa vai arī patērētājam ir jābūt vienkārši un skaidri saprotamiem arī līguma noteikuma izmantošanas ekonomiskajiem mērķiem un šī noteikuma saiknei ar pārējiem līguma noteikumiem?

- 3) Vai Direktīvas 6. panta 1. punkts un Tiesas sprieduma lietā C-618/10 *Banco Español de Crédito* 73. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesa nevar par labu patērētājam izslēgt negodīga noteikuma, kas ietverts ar patērētāju noslēgta aizņēmuma līguma vispārējos noteikumos, spēkā neesamības iemeslus, grozot attiecīgo līguma noteikumu un papildinot līgumu, pat tad, ja pretējā gadījumā, proti, ja minētais noteikums tiek izslēgts, līgums nevar tikt izpildīts, pamatojoties uz pārējiem līguma noteikumiem? Vai šajā ziņā ir nozīme tam, ka valsts tiesībās ir ietverta dispozitīva norma, kas gadījumā, ja nav noteikuma par spēkā neesamību, regulē attiecīgo juridisko jautājumu?

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīva 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV L 95, 29. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 22. februārī iesniedza Tribunale di Napoli (Itālija) — Luigi D’Aniello u.c./Poste Italiane SpA

(Lieta C-89/13)

(2013/C 156/29)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale di Napoli

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: Luigi D'Aniello u.c.

Atbildētāja: Poste Italiane SpA

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai līdzvērtības principam pretrunā ir tāda valsts tiesību norma, kura, piemērojot Direktīvu 1999/70/EK ⁽¹⁾, gadījumā, ja tiek nelikumīgi pārtraukta tāda darba līguma izpilde, kurā ir spēkā neesoša termiņa noteikšanas klauzula, paredz ekonomiskas sekas, kas ir atšķirīgas un ievērojami necīgākas salīdzinājumā ar gadījumu, kad tiek nelikumīgi pārtraukta kāda parasta civiltiesību līguma, kurā ir spēkā neesoša termiņa noteikšanas klauzula, izpilde;
- 2) vai Eiropas tiesiskajam regulējumam atbilst tas, ka tā piemērošanas jomā kādas sankcijas efektivitāte rada priekšrocības darba devējam, kurš rīkojas ļaunprātīgi, par sliktu darba ņēmējam, kuram tas nāk par ļaunu, tā, ka tiesvedības ilgums laikā (kaut arī dabiski) rada tiešu kaitējumu darba ņēmējam par labu darba devējam, un ka iepriekšējā stāvokļa atjaunošanas efektivitāte proporcionāli samazinās līdz ar tiesvedības paildzināšanos, līdz tā gandrīz izzūd;
- 3) vai, piemērojot Eiropas regulējumu saskaņā ar Nicas [Pamatiesību] hartas 51. pantu, šīs Hartas 47. pantam un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantam atbilst tas, ka tiesvedības ilgums laikā (kaut arī dabiski) rada tiešu kaitējumu darba ņēmējam par labu darba devējam, un ka iepriekšējā stāvokļa atjaunošanas efektivitāte proporcionāli samazinās līdz ar tiesvedības paildzināšanos, līdz tā gandrīz izzūd;
- 4) vai, ņemot vērā precizējumus Direktīvas 2000/78/EK ⁽²⁾ 3. panta 1. punkta c) apakšpunktā un Direktīvas 2006/54/EK ⁽³⁾ 14. panta 1. punkta c) apakšpunktā, darba nosacījumu jēdzienā, kas minēts Direktīvas 1999/70/EK 4. klauzulā, ir ietvertas arī sekas, kas rodas no darba attiecību nelikumīgas pārtraukšanas;
- 5) ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, vai atšķirība starp sekām, kas paredzētas valsts iekšējās tiesībās nenoteikta laika un noteikta laika darba attiecību nelikumīgas pārtraukšanas gadījumā, ir attaisnojama saskaņā ar 4. klauzulu;
- 6) vai tādi spēkā esošo Kopienų tiesību vispārējie principi kā tiesiskā drošība, tiesiskās palāvības aizsardzība, pušu procesuālo tiesību vienlīdzība, efektīva tiesību aizsardzība tiesā un tiesības uz lietas izskatīšanu neatkarīgā tiesā un vispārīgāk — tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu, kas ir garantētas Līguma par Eiropas Savienību (kas tika grozīts ar Lisabonas līguma 1. panta 8. punktu un uz kuru ir norādīta atsauce Līguma par ES 46. pantā) 6. panta 2. punktā, lasot to kopā

ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī, 6. pantu, un 2000. gada 7. decembrī Nicā pasludinātās Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 46. un 47. pantu un 52. panta 3. punktu, kas tika īstenoti ar Lisabonas līgumu, ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka tie liedz Itālijas valstij pēc samērā ilga laika posma pieņemt tādu īpašu tiesību normu (piemēram, Likuma Nr. 183/10 32. panta 7. punkts, kā tas ir interpretēts Likuma Nr. 92/12 1. panta 13. punktā), kas groza notiekošo tiesvedību sekas, nodarot tiešu kaitējumu darba ņēmējam par labu darba devējam, un ka iepriekšējā stāvokļa atjaunošanas efektivitāte proporcionāli samazinās līdz ar tiesvedības paildzināšanos, līdz tā gandrīz izzūd;

- 7) ja Tiesa neatzītu, ka izklāstītajiem principiem ir Eiropas Savienības tiesību pamatprincipu vērtība to vispārīgas un horizontālas piemērošanas nolūkā, un tādējādi tikai viena norma — proti, Likuma Nr. 183/10 32. panta 5.–7. punkts (kā tas ir interpretēts Likuma Nr. 92/12 1. panta 13. punktā) — būtu pretrunā Direktīvā 1999/70/EK un Nicas hartā paredzētajiem pienākumiem, vai tāda sabiedrība, kāda ir atbildētāja, kuras īpašības ir aprakstītas 55.–61. punktā, ir uzskatāma par valsts organizāciju, lai varētu tieši vertikāli augšupēji piemērot Eiropas tiesības, it īpaši Direktīvas 1999/70/EK 4. klauzulu un Nicas hartu;
- 8) ja ES Tiesa uz 1., 2., 3. vai 4. jautājumu atbildētu apstiprinoši, vai lojālas sadarbības princips, kurš jāaplūko kā Eiropas Sabiedrības dibinātājprincips, ļauj nepiemērot tādu interpretējošu normu kā Likuma Nr. 92/12 1. panta 13. punkts, kas padara par neiespējamu ievērot no atbildēm uz 1.–4. jautājumu izrietošos principus?

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīva 1999/70/EK par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatlīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV L 175, 43. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīva 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV L 303, 16. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 5. jūlija Direktīva 2006/54/EK par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgas iespējas un attieksmi pret vīriešiem un sievietēm nodarbinātības un profesijas jautājumos (OV L 204, 23. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 28. februārī iesniedza Verwaltungsgerichtshofs Baden-Württemberg (Vācija) — U/Stadt Karlsruhe

(Lieta C-101/13)

(2013/C 156/30)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg